

ЦАРЬ ЯКОКУКО

Това се случи въ Япония, страната на изгрѣващото слънце. Оная хубава земя, кждето хората ядатъ бѣлъ като снѣгъ оризъ, а сж жълти като узрѣли круши и живѣятъ въ низки трѣстикови колиби. Имаше тамъ единъ хубавъ градъ, цѣлиятъ изграденъ отъ бѣлъ ка-

мъкъ. Въ този градъ царуваше царъ Якокуко. Царъ Якокуко стоеше на златенъ столъ и мислѣше отъ сутринъ до вечеръ. Каквото намислѣше, неговитѣ първи съветници го записваха съ пачи пера въ дебели книги.

Еднажъ царъ Якокуко намисли да каже

Мравката Чу подъ палмата.

нѣщо на Буда*) и повика най-мъдритѣ хора отъ държавата си:

— Кажете ми, — попита ги той, — какъ да отида при Буда и да му кажа, каквото съмъ намислилъ.

— Какъ ли? — обади се най-стариятъ. — Заповѣдай, царю честити, да направятъ една висока кула, която да опира до небето. Ще се покачишъ на върха на кулата и отъ тамъ като викнешъ, Буда ще те чуе.

Повика тогава Якокуко най-добрия майсторъ въ Япония, заведе го въ съкровищницата, кждето имаше една кола безценни камъни и деветъ кола сухо злато и рече:

— Стига ли туй имане за една кула висока до небето?

— Малко е, господарю! — отвърна майсторътъ.

Якокуко повика търговци отъ далечнитѣ задморски земи, заповѣда на своитѣ граждани да обератъ всичкитѣ банани и натоварятъ корабитѣ имъ. Търговцитѣ, преди да заминатъ съ бананитѣ, закараха въ царската съкровищница още деветъ кола злато.

— Ще стигне ли за кулата? — попита пакъ царътъ.

— Малко е, господарю! — отговори майсторътъ.

Тогава Якокуко повика отново търговцитѣ отъ далечнитѣ задморски страни и напълни до горе корабитѣ имъ съ

*) Буда — Японски Господъ.